

HANSEL VE GRETTEL

Büyük bir ormanın kıyısında fakir bir oduncu, karısı ve iki çocukları ile beraber yaşamış. Erkek çocuğun adı Hansel, kızınki Gretel'miş. Çok az yiyecekleri varmış, pahalılık gelince ekme almaya bile güçleri kalmamış.

Bir akşam yatakta endişe ile karısına "Kendimize yiyecek bulamazken çocukları nasıl besleyeceğiz?," diye fışkırmış. Karısı ise "Yarı sabah erkenden odun toplamak için ormanın derinliklerine gideriz. Orada bir ateş yakar ve yemek için biraz ekme vererek eve geri döneriz, böylece onlardan kurtulmuş oluruz," diye cevaplamış. Oduncu "Hayır, ben çocuklarımı ormanda yalnız bırakmam. Yabani hayvanlar gelip onları parçalar, buna kalbim dayanmaz.," demiş. Kadın çocuklardan kurtulmak için elinden geleni yaparak kocasını kandırmış. Çocuklar açlıktan uyuyamadıkları için üvey annelerinin söylediği herseyi duymuşlar. Gretel ağlamaya başlayınca Hansel onu teselli etmiş. Babası ve üvey annesi uyuduktan sonra dışarı çıkıp çantasına ay ışığında parlayan çakıl taşları doldurmuş ve sessizce geri dönmüş.

Sabah olunca üvey anneleri onları uyandırmış. Öğlen yemeleri için birer parça ekme vermiş. Hansel'in çantasında çakıl taşları olduğu için Gretel onları eteğinin cebine koymuş. Hansel yol boyunca devamlı arkasına baktığı için babası "Niye devamlı arkada kalıp bakmıyorsun?," demiş. Hansel "Ah baba! Beyaz kedim dama çıkmış bana güle güle diyor, ona bakıyorum.," diye yanıtlamış. Üvey annesi ise "O senin kedin değil, parlayan sabah güneşi ,, demiş. Oysa Hansel kediyi gördüğünden değil çantasındaki taşları atmamak için arkasına bakıyormuş.

Ormana geldikleri zaman babaları, çocukları beklerken üşümesin diye ateş yakmış. Üvey anneleri "Ateşin yanına yaklaşm, biz şimdi odun toplamaya gidiyoruz. Daha sonra sizi gelip alacağız.," demiş. Öğlen olunca annelerinin onlara verdiği ekmeği yemişler, beklemekten yorgun düşünce uyuya kalmışlar. Akşam olup uyandıklarında Gretel ağlamaya başlamış. "Nasıl ormandan çıkmaya eve döneceğiz?," diye Gretel Hansel'e sormuş. "Bekle biraz Ay tamamen yukarı çıkınca yolumuzu bulacağız.," diye teselli etmiş kardeşini. Ay tamamen yukarı çıkınca çakıl taşları parlamaya başlamış. Hansel kardeşinin elinden tutarak çakıl taşlarını takip etmiş ve ertesi sabah babasının evini bulmuş.

Üvey anneleri onları görünce sevinir gibi görünmeye çalışmış, hatta kayboldukları için azarlamış. Baba ise gerçekten mutluymuş, çocuklarını birdaha göremeyeceği için çok üzülmüş. Ama az zaman sonra işler daha da kötüye gitmeye başlamış. Üvey anne oduncuya çocukları ormanın daha da derinliklerine götürmelerini ve onlardan kurtulmalarını gerektigini söylemiş. Hansel ve Gretel tüm konuşulanları duymuş. Herkes uyuduktan sonra Hansel çakıl taşı toplamak için dışarı çıkmak istemiş, fakat üvey anneleri kapıyı kitlediği için çıkamamış.

Ertesi sabah üvey anneleri onları kaldırıp birer parça ekme vermiş. Yolda giderken Hansel yol boyunca ekmeğini parçalayarak yere atmış. Babası arkada kaldığı için ne yaptığını sormuş. "Benim güvercinime bakıyorum, çatının üstünden bana güle güle diyor.," demiş Hansel. Üvey anne "O senin güvercinin değil parlayan sabah güneşi.," demiş Hansel'e. Oysa Hansel ekme parçalarını yere atmakla uğraştığından arkada kalmış. Bu sefer üvey anneleri onları ormanın daha da derinliklerine götürmüş. Tekrar büyük bir ateş yakarak "Biz odun toplamaya gidiyoruz akşama sizi gelip alacağız.," demiş. Öğlen olduğu zaman Hansel kendi ekmeğini yere attığı için Gretel ekmeğini ağbisi ile paylaşmış. Sonra uyuya kalmışlar, kimse onları almaya gelmemiş. Ay ışığı çıktığında ekme parçalarını takip edip eve dönmek istemişler, fakat kuşlar Hansel'in yola serptiği ekme parçalarını yemiş. Bütün gece ve ertesi gün sabaha kadar dolaşmışlar, fakat ormandan çıkış yolunu bulamamışlar. Açlık ve yorgunluktan yürüyemeyecek hâle geldiklerinde bir ağacın altına uzanıp uyuya kalmışlar. Uyandıklarında evi bulmak için tekrar yürümeye başlamışlar, fakat ormanın derinliklerinde daha da kaybolmuşlar. Öğlen olduğunda bir ağacın dalında kar beyazı bir kuş görmüşler. Kuş uçmaya başlayınca kuşu takip etmişler. Kuş bir evin çatısına konmuş. Oraya geldiklerinde evin ekmekten yapıldığını, etrafının pastayla süslendiğini ve camlarında şekerden yapıldığını görmüşler. Açlıktan evden parçalar kopararak şapur şapur yemeğe başlamışlar.

"Şapur şapur kim yiyor benim evimi?," diye bir ses gelmiş evin içinden. Çocuklar "Rüzgar rüzgar cennetlik çocuklar.," diye cevap vererek evi yemeğe devam etmişler. O sırada kapı açılmış; yaşlı, çirkin bir kadın dışarı çıkmış. Hansel ve Gretel o kadar korkmuş ki ellerindeki yiyecekleri düşürmüşler. "Aaa! Sevgili çocuklar sizi buraya kim getirdi? içeri gelin benimle kalın, hem içerde daha da güzel yiyecekler

var., demiş. Ellerinden tutarak çocukları içeri sokmuş. Gerçekten de içeride bir sürü birbirinden lezzetli yiyecekler varmış. Türlü türlü pastalar, çikolatalar, kekler ve daha birçok şey varmış. Karınlarını tıka basa doyurduktan sonra yaşlı kadının onlar için hazırladığı bembeyaz yataklarda yatarken kendilerini cennette zannetmişler.

Kendini çok iyi gösteren bu yaşlı kadın gerçekte kötü bir cadıymış. Pastadan evide çocukları kandırıp kendi evine çekebilmek için yapmış. Çocukları kendi kontrolü altına aldıktan sonra onları pişirip kendine ziyafet yapıyormuş. Cadıların kırmızı gözleri olduğu için uzağı göremez, fakat hayvanlar gibi koku alma duyuları çok iyi olduğundan kokusundan insan olduklarını anlarıymış. Sabahleyin Hansel'i ahıra götürerek bir kafesin içine kitlemiş. Sonra Gretel'e gidip onu uyandırmış. "Kalk tembel, su taşı ve kardeşine güzel yemekler pişir. O şimdi ahırda kafeste ve onun şişmanlaması lazım, şişmanladığı zaman onu yiyeceğim., demiş. Gretel ağlamaya başlamış ama fayda etmemiş. Kötü cadının söylediklerini yapmaktan başka çaresi yokmuş. Zavallı Hansel'e en iyi yemekleri pişirmiş, ama cadı Gretel'e sadece yemek artıklarını veriyormuş. Cadı her sabah ahıra gidip Hansel'den kafesten parmağını uzatmasını isteyerek ne kadar şişmanladığını kontrol ediyormuş. Fakat Hansel cadıya parmağı yerine bir kemik uzatıyormuş. Cadının gözleri iyi görmediği için kemiği Hansel'in parmağı zannedip şişmanlamadığı için şaşırıyormuş. Dördüncü haftanın sonunda cadının sabrı taşmış ve beklemekten vazgeçerek Hansel'i yemeğe karar vermiş. Gretel'e seslenmiş "çabuk su getir, ocağı yak. Hansel zayıf olsun şişman olsun onu artık yiyeceğim., demiş. Gretel ağlayarak su taşımaya başlamış. Daha sonra cadı Gretel'den fırının sıcaklığını kontrol etmesini istemiş. Ona "Hamur hazırladım ekmek yapacağım, fırın ısınmış mı? Sıcaklığına bak., demiş. Amacı Gretel'i de yemek için fırına atmaktır. Ama Gretel cadının onu da yiyeceğini hissetmiş. Bu yüzden ona "Nasıl yapacağımı bilmiyorum, nasıl kontrol edeceğim?., demiş. "Aptal kaz., demiş cadı. "Görmüyor musun? Kapı ne kadar büyük, ben kendim bile içeri girebilirim., diyerek emeklemiş ve kafasını fırından içeri uzatmış. Bunu fırsat bilen Gretel hemen cadıyı fırından içeri iterek kapısını kapatmış ve kilitlemiş. Cadı bağırarak yanarken Gretel Hansel'i kurtarmak için ahıra gitmiş. "Hansel cadı öldü, kurtulduk., demiş. Hansel'i kafesten çıkardıktan sonra ikiside cadıdan kurtuldukları için sevinçten ordan oraya koşmuşlar. Evin her köşesinde inciler ve değerli taşlar bulmuşlar, ikiside ceplerine taşları doldurmuşlar.

Evi terk edip birkaç saat yürüdüktan sonra büyük bir su birikintisinin yanına gelmişler. Karşıya geçmek için ne bir köprü ne de bir yol varmış. O sırada orada beyaz bir kuğu görmüşler ve ondan onları karşıya geçirmesini istemişler. Kuğu onları birer birer karşıya geçirmiş. Biraz gittikten sonra ormanı tanımaya başlamışlar. Aniden kendi evlerini görmüşler, koşarak eve gitmişler. Salonda babalarını görünce hemen boynuna sarılmışlar. Oduncu o zamana kadar çocuklarını ormanda bıraktığı için çok üzüldüğünden onları görünce çok sevinmiş. Zaten üvey anneleri de ölmüş. Hansel ile Gretel cadının evinde buldukları bütün değerli eşyaları salona yaymışlar. Bütün kaygıları artık sona ermiş. Ömürlerinin sonuna kadar hep beraber mutlu ve huzurlu yaşamışlar.

Hansel + Gretel - Türk -